

Naar alligevel nogle udannede Studenter for egen Regning prøvede at lave Fest, er det deres Fejl, det er dem, som har været taktløse, og den Slags Taktløsheder bør selvfølgelig ikke taales i Fremtiden.

Til det ærede Medlem, som talte saa meget om, hvad han kaldte Nationalsangen, vil jeg gerne sige, at han maa endelig ikke tro, at vi Socialdemokrater ikke har Interesse for Poesi og for Sange, der virkelig har Værdi. Vi elsker vort Land og dets Natur, vi elsker dets Sprog og dets Digting og Kunst, vi elsker Drachmanns, Stuckenbergs og Aakjærs Sange saa højt som nogen, vi glæder os meget over den realistiske Litteratur, over den Hjemstavnsliteratur, som er opvokset i de seneste Aar, vi glæder os over Kunsten, Videnskaben, Teknikken og over den politiske Samfundsudvikling; men vi lader os ikke kommandere til at synge en gammeldags Sang, som ikke er og aldrig kan blive Nationalsangen her i Landet. Det fremgaar allerede deraf, at der er nogle, som ikke vil synge den; thi om en Nationalsang maa det ubetinget gælde, at alle skal være enige om den, den kan ikke en Gang vedtages ved en Flertalsbeslutning, der maa være ubestridelig Enighed om den, ellers er den ikke Nationalsangen.

Denne Sang har aldrig været National-sang. Hvis ærede Medlemmer vil læse i Fru Heibergs Erindringer, vil man se, at hun, om hvem ingen vil paastaa, at hun ikke var tilstrækkeligt konservativ, skriver, at i hendes yngre Dage vilde ingen hævde, at „Kong Christian stod ved højen Mast“ skulde være Nationalsangen, da sang man altid, hvor Danske mødtes i Udlandet eller herhjemme: „Der er et yndigt Land“. Det var paa det Tidspunkt, hvor det daværende Højre her i Landet havde gjort „Kong Christian stod ved højen Mast“ til en Slagsang overfor Venstre i Modsætning til Venstres Slagsang, saaledes at man altsaa i Virkeligheden ganske havde ophørt med at betragte den som Nationalsangen; thi hvad man end vil sige om denne Sag, maa man dog være enig om, at en Sang, der bruges som politisk Slagsang, ikke kan gives ud for at være Nationalsangen, det maa være hævet over enhver Tvivl. Og siden den Gang har den virkelig heller ikke været Nationalsang. Ganske vist ser jeg, at „Berlingske Tidende“ i Gaar billedligt talt sætter Foden paa Nakken baade af Venstre og Radikale og siger: Der kan I se, vi har sejret, vor Sang er blevet Nationalsang, Venstre og ogsaa de Radikale maa rejse sig op, naar vi synger den. Ja, det er for saa vidt sandt, paa det Omraade har de

Konservative sejret overfor Venstre og ogsaa overfor de Radikale her i København — det er jo en Kendsgerning, at hele Pressen her i København, „Politiken“ indbefattet, havde forberedt Demonstrationen paa Teatret forleden. For saa vidt har de Konservative i Virkeligheden sejret over Venstre, det kan ikke bestrides. Det er gaaet omtrent, ligesom da Barbarerne i gamle Dage kom ned til mere kultiverede Folkeslag: da sejrede de, de vandt Taburetterne, om jeg saa maa sige, vandt Mandaterne, men de blev slugt af den gamle Kultur, den maatte de gaa over til. Saadan er det ogsaa gaaet med Venstre og Højre. Venstre er kommet til, men har maattet sluge „Kong Christian“ og meget andet af de mere eller mindre aandelige Værdier, som de Konservative havde. Men Mandaterne, Pladserne i denne Sal, ja, dem har Venstre forbeholdt sig, dem faar de Konservative ikke.

Men, som sagt, alligevel kan den Sang aldrig blive Nationalsang, thi det overvejende Flertal her i Landet synger aldrig denne Sang. Man kan ikke faa danske Arbejdere, danske Tjenestemænd og danske Husmænd, som var dem, der sejrede ved Valget i Foraaret, til at synge „Kong Christian“ som deres Nationalsang, og det er derfor ganske haabløst at tænke paa at føre den Sang videre frem. Jeg ser, at Socialministeren har udtalt til et Blad, at man maaske skulde lave en ny National-sang, men jeg maa sige, at jeg tror ikke meget paa det. Jeg tror ikke paa, at der i et Klassesamfund som vort laves nogen Nationalsang. Klassesamfundet er under Udvikling alle Vegne, og hvor de ikke har nogen Nationalsang, faar de sikkert heller ingen. I hvert Fald kan den ikke laves, uden at en eller anden Digter føder en saadan Sang og faar den til at lyde behageligt for alle Øren i Landet. Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at vi ikke har den fornødne Nationalfølelse, vil jeg dertil sige: Er de Smaating, som de Konservative her arbejder med, denne stakkels Sang fra 1778, tror jeg næsten, og et gammelt Skuespil fra 1828, det eneste Udtryk for den nationale Kultur, de Herrer repræsenterer? Har de ikke bedre Ting at føre i Marken, har de ikke større Op-gaver, de vil have løst, forekommer det mig rigtignok, at deres Nationalfølelse og Nationalisme er noget sølle Syltetøj, som der ikke er Grund til at beskæftige sig ret længe med. Det ærede Medlem tager ganske fejl i, at der her i Landet er Nedgang i national Henseende, der er tværtimod en Opgangslinie, Klasser, som ikke før har været